

Hensyn til alle communale Valg, men det har en særlig Betydning i Kjøbstæderne, hvor der ikke er den Gensformighed i Stilling og Boretthiggelse for den større Deel af Communens Medlemmer, som der er paa Landet, idet Afstanden i Formue, Beskæftigelses Forskjellighed og Indtægternes Art er saa mangfoldig, og derfor Afveielser af alle Billighedsforhold er saa saare vanskelig. Det var i Anerkjendelse heraf, at Lovforslaget, da det første Gang fremkom som et privat Lovforslag, havde taget særdeles Hensyn til de Borgere i Kjøbstæderne, der yde den største Skat, der umiddelbart meget stærkt rammes af Communalafgifterne, og som derfor have ligesaa stor Opfordring til at være sparsommelige, som de maae ansees for at være bedre istand til at overse alle Forhold og kjende, hvad der kommer i Betragtning. Men selv om man nu ikke havde den Overbeviisning om, at et saadant Hensyn til de høiest Beskattede er billigt og retfærdigt; for at de kunne nyde den Beskyttelse, som der tilkommer dem, for at der ikke skal væltes uforholdsmæssige Byrder over paa dem, selv om man ikke erkjendte Nødvendigheden af at tage dette Hensyn; saa var der dog stor Grund til at tage Hensyn til den Frygt, der i høi Grad hersker hos Communernes høiest beskattede Beboere, for at en Forandring i Skattepaaligningen og navnlig en saadan, som der nu er foreslaaet, skal blive aldeles fordærvelig. Vel er der nu, siges der, ogsaa taget Hensyn hertil i Loven, som den foreligger. Jeg skal tilstaae, at jeg havde ønsket, at dette Hensyn hellere ikke var taget (Hør!), fordi det er et Hensyn, der, som Loven nu foreligger, efter min Mening aldeles Intet betyder, og som enten vil være uirksom — og saa vil det have Udseende af, at man har givet de høiere Beskattede et Skin istedet for en Virkelighed, og det bør Lovgivningen albrig indlade sig paa — eller har det nogen Virksomhed, saa vil det gjøre, at det vedbliver at være som det er, og det, der kunde være skadeligt derved, fremtræder alligevel, men al Nytte falder bort. Hvorfor er dette saaledes? Fordi Delingen i to Halvdele ikke kan komme til at virke i den Retning, som der er tænkt paa. Det er nemlig ikke i to Halvdele med væsentlig Forskjel, at de skatteyndende Borgere dele sig;

thi den langt overveieende Deel af Communeskatterne ydes af et meget mindre Antal, og naar man er kommen ud over dette Antal, falder Skattebidragene pludseligt, og saa kommer der en stor Mængde med smaa Skattebidrag og med Alt, hvad dertil er knyttet, jeg tør vel sige med den indskrænkede Virksomhed og den indskrænkede Synskreds, og naar man nu gaaer saa langt ned, at man tager Halvdelen af de Skatteyndende, er Betydningen af Delingen aldeles falden bort. Jeg skal her fremsætte et Exempel — Beviset vil kunne gives med specielle Talangivelser, men dette hører nærmere til et senere Stadium af Behandlingen, navnlig Behandlingen i et Udvalg, hvis et saadant bliver nebsat. Lad os antage, at der i en Kjøbstad er 1,600 skatteyndende Borgere, hvilket overordentlig let kan træffe sig; ja, jeg troer, at det er i de fleste Kjøbstæder saaledes, og at 100 Borgere eller lidt over, høist 120 Borgere, betale Halvdelen af Communeskatterne. De, der have søgt statistiske Oplysninger og dannet sig Lister over disse Forhold, ville bekræfte, at det er saaledes. Naar man nu siger, at de, tilfammen 1600 Borgere, som yde Communeskatterne, skulle deles i to Dele, altsaa 800 i hver Deel, seer man, at de høiest Beskattede forsvinde i det øvrige Antal, og at man kommer ned langt under de 120 høiest og høit Beskattede, langt ned i de lavest Beskattedes Række. Hvis man gaaer ned til 3—4 eller 500, synke Skattebyrderne meget stærkt, saa komme de smaa Skatter. Saaledes er altsaa denne Deling aldeles intetfigende. Der kommer et Moment til, som kan gjøre det i en endnu høiere Grad; det er den Bibestemmelse, at naar der ere flere, der kunne have Krav paa at regnes til den større Halvdeel, fordi de yde ligesaa stort Bidrag som En, der maa regnes med til den større Halvdeel, skulle alle de, der yde dette Bidrag, regnes dertil. Naar vi altsaa ved det Exempel, jeg valgte, kom ned til Nr. 799 eller 800, der var en Borger, som svarer en ringe Skat — og naar man kommer saa langt ned, er der altid Mange, der svare den samme Skat — vil det skee, at denne En trækker en stor Mængde med sig, saa at den høist beskattede Halvdeel ikke bliver Halvdelen, men Fleertallet. Den Garanti, der skulde